

ФУДБАЛИЧАНСТВЕНИ

МИСТЕРИЈА СЕДАМ АУТОГОЛОВА

Роберто Сантијаго

Илустровао Енрике Лорензо

Превела Миа Грубишић

Београд, 2026.

Original title: El misterio de los siete goles en propia puerta

© Text by Roberto Santiago

© Illustrations by Enrique Lorenzo

© Ediciones SM, 2013

Serbian translation Copyright © 2026 by Vulkan izdavaštvo

Serbian edition published by arrangement with Ediciones SM

Through Dos Passos Agencia Literaria

All rights reserved.

ISBN 978-86-10-05986-1

1

Срце ми куца тако брзо да мислим да ће ми сваког тренутка експлодирати. Никада у животу нисам трчао тако брзо, чак ни када ми добаце лопту и морам да оставим одбрамбене играче иза себе и стигнем до лопте пре голмана.

Трчим толико дуго да се више и не сећам када сам почео.

Осећам убоде у ногама и плућа ми горе.

Али не могу да станем.

Трчи, трчи, трчи.

Гледам уназад и тамо је она. На корак од тога да ме стигне.

Лице јој је црвено, тешко дише, зноји се и коса јој је разбарушена од толиког трчања, али сада је то не занима.

Када нешто науми, нико је не може зауставити.

„Хајде, Франсиско, не стај!“, виче ми мајка.

Ја је погледам на тренутак и настављам даље.

Никада је нисам видео такву.

Потпуно је црвена од напора, али не престаје да трчи.

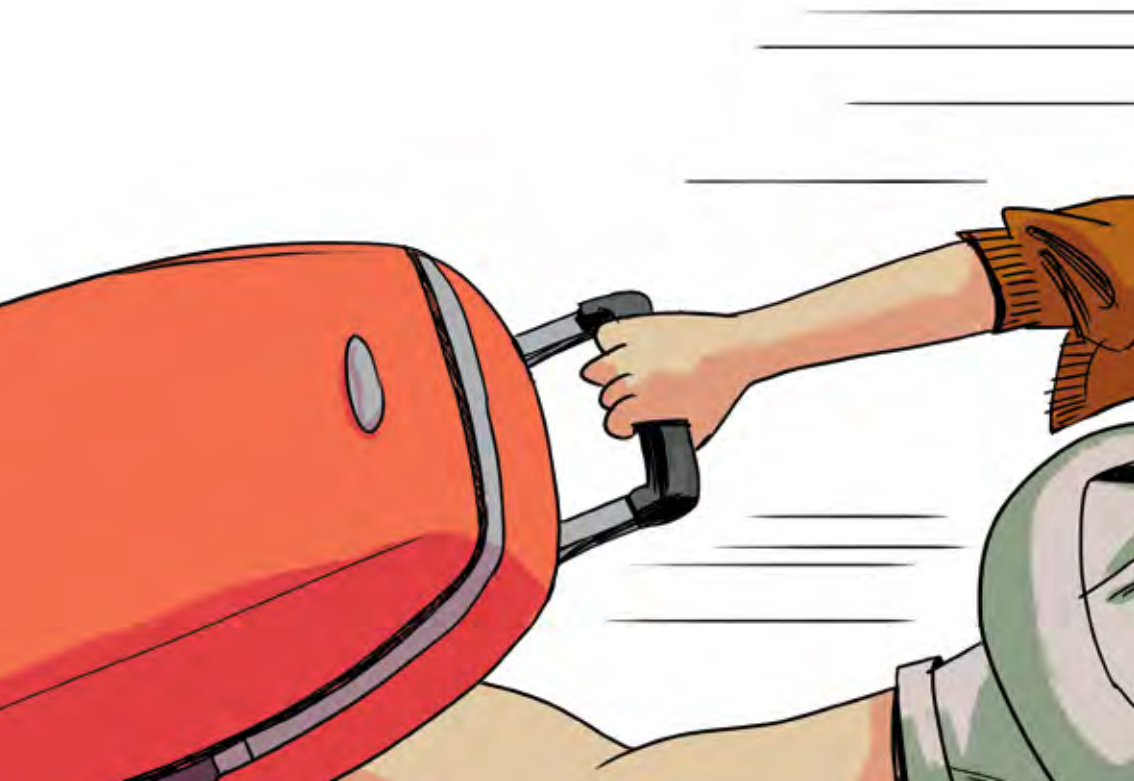
Мајке такође трче.

Нисам знао да моја може трчати тако брзо.

Убрзавам, али моја мајка се изједначава са мном. Она трчи као да је крај света.

Остајем иза.

„Хајде, Франсиско, нећемо стићи!“

Људи се склањају док пролазимо, а неки се уплаше и вичу нам да будемо опрезни и да се не може тако ићи улицом.

Замало смо налетели на госпођу која је гурала колица за куповину. Жена их склони у последњем тренутку, када моја мајка прође поред њих.

Када се склонила у страну, скоро да ме је ударила колицама. Морао сам да скочим, и моја нога се саплела о то-чак. Тетурам се и на ивици сам да паднем на земљу, али ме мајка хвата тачно пре него што се срушим.

„Извините, госпођо!“, каже моја мајка.

Настављамо даље.

Подигнем главу и видим огроман сат на фасади зграде ка којој идемо. Ускоро ће девет.

Нећемо стићи.

Група деце из вртића која иде у реду, држећи се за руке, заузима цео тротоар и стаје тачно испред нас.

Немогуће је проћи.

Залећемо се средином улице. Такси почиње љутито да нам свира.

„Да ли сте луди, госпођо?“, виче таксиста. „Не можете прелазити било где, јер онда се дешава шта се дешава!“

Моја мајка се окреће и помислио сам да ће се и њему извинити, али уместо тога подиже руку и каже:

„Наравно да је таксиста!“

И вуче ме и наставља да трчи.

„Хајде, хајде!“, говори.

Сирена таксија бесно свира неколико пута, и мислим да нас човек вређа, али се не окрећем, за сваки случај.

Стигли смо до пешачког прелаза. Сат на згради показује два минута до девет. На семафору је црвено.

Моја мајка нагло стаје и зауставља ме стављајући ми руку на груди.

Ниједан ауто не пролази, али мајка ми не дозвољава да пређем.

„Шта се дешава?“, питам ја. „Можемо да трчимо по средини улице између аутомобила, али не можемо да пређемо на црвено када нема никога?“

„Треба поштовати семафоре, Франсиско“, каже ми, веома озбиљно.

„Али нема никога!“, инсистирам ја.

„Семафори су свети“, одговара моја мајка. „Твој отац је општински полицајац, и има много људи на свету који су дали свој живот да би постојали семафори. То је један од великих изума човечанства, требало би да знаш.“

„У реду“, кажем ја.

И ту смо остали, стојећи, дахћући од трке коју смо управо завршили и чекајући да се упали зелено на семафору иако ниједан ауто не пролази.

Бројим очајнички звукове семафора: један, два, три, четири, пи-пи, пи-пи, пи-пи...

Када стигнем до тринаест... семафор коначно промени боју и поново почнемо да трчимо као луди.

Девет сати и један минут.

Превише касно.

Улазимо на аутобуску станицу. Огромна је и пуна људи, а ми настављамо да трчимо без престанка.

Једна породица странаца са гомилом пртљага наслаганог око себе гледа нас љутито јер смо замало оборили њихове кофере и говоре нам нешто што не знам шта значи.

Трчимо низ покретне степенице.

Моја мајка јури и истовремено се извињава.

Мора да се извини многим људима.

Коначно смо стигли на доњи спрат, где су паркирани сви аутобуси. Бука коју прави толико мотора у исто време огромна је и не чујемо се.

Она виче:

„Јеси ли погледао који је перон?“

„Наравно да нисам!“, одговорих ја. „Ја сам само трчао за тобом!“

Има десетине аутобуса.

Који ли је?

Сигурно је отишао: полазак је био у девет, а сада је девет сати, један минут и двадесет секунди.

Моја мајка вади свој мобилни, док очајнички тражимо.

Гледам плакате залепљене на аутобусима.

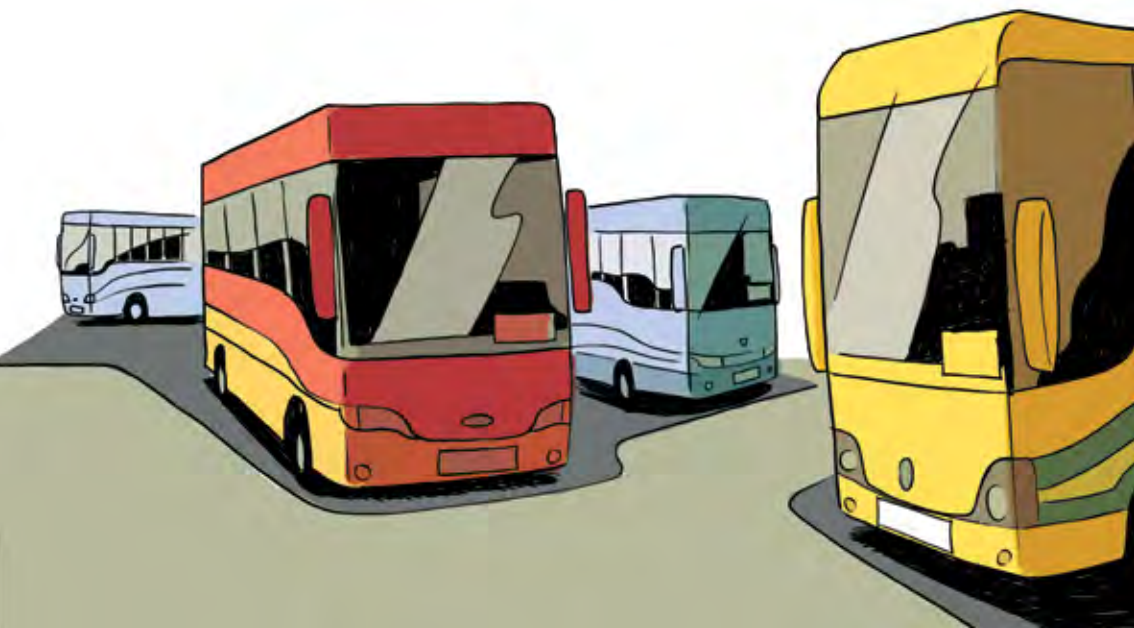
Мурсија, Валенсија, Саламанка, Сијудад Реал...

Где је наш?

„Не јављају се“, каже моја мајка и спушта телефон.

Настављамо да се пробијамо по доњем спрату, очајни.

Тачно је девет сати и два минута.

Наш аутобус је отишао.
Остали смо на станици.
Али онда чујем глас иза мене.
„Пакете, ништа не схваташ!“
Да!
То је Камуњас!
А поред њега су Томео и Ангустијас и сви остали...
Налазе се у аутобусу.
И показују нам знакове.
„Хајде, хајде!“, каже Камуњас.
Моја мајка и ја потрчимо последњи пут и стижемо до
врата аутобуса.
Возач нас гледа мрко.
„Извините. Дете се успавало“, каже моја мајка.
Лаж, и то дебела.
Она је та која се успавала.
Ја скоро да и нисам спавао.
Био сам толико нервозан због путовања да нисам ока
склопио.
Коначно смо ушли у аутобус.
Тамо нас дочекују Фелипе и Алисија, наши тренери.
„Већ смо мислили да нећете доћи“, каже Алисија.
„Франсиско се успавао“, инсистира моја мајка.
Мени је свеједно шта каже.

Стигли смо на време.

Заједно са целим тимом.

И идемо на путовање.

Сусрећем поглед Хелене, која је на крају аутобуса, у последњем реду.

И смешкам се као будала.

Аутобус коначно креће.

Идемо на место где никада нисам био. Једно јединствено место.

Град са највише облакодера у целој Европи.

Гледам натпис који се налази на предњем делу аутобуса.

И читам: Бенидорм.

2

Моје име је Франсиско Гарсија Касас и играћу турнир у фудбалу у Бенидорму.

Многи у тиму ме зову Пакете, и иако ми у почетку није било смешно, сада ми више није важно, јер ми се чини да је то надимак као и сваки други.

За оне који не знају, мој тим чине Камуњас (голман), Ангустијас, Томео, Мерилин (капитен), Тони, Хелена са Х, Ани-та, Очо и ја.

Нисмо баш добри, али имамо нешто што ниједан други тим нема: имамо тајни пакт.

Пакт Фудбаличанствених.

Наш тим је Фудбалски клуб Сото Алто. А наша песма каже овако:

Сото Алто, колевка великих шампиона,

Сото Алто, поље страсти.

*Од најранијег детињства до
адолесценције,*

*Сото Алто је у нашим срцима као
хризантема емоција.*

*Колико год да си далеко, никада не
заборави:*

*Сото Алто је с тобом, Сото Алто ће
победити,*

ра-ра-ра,

Сото Алто ће по-бе-ди-ти.

„Шта мислите?“, упитао је Камуњасов отац након што је завршио са певањем.

Сви смо остали у тишини.

Камуњасов тата је био у пролазу аутобуса. Очигледно, песму је написао он.

Погледао сам Камуњаса, који се крио на свом седишту, не усуђујући се да провири главу, посрамљен, и сигурно мислећи: „Земљо, прогутај ме.“

„Није уопште лоше“, рекао је Фелипе.

„Веома је... занимљиво“, каже Алисија.

„Ако желите, сада можемо сви заједно да певамо“, рекао

је Камуњасов отац.

„Добро, добро, не морамо сада сви да запевамо одједном“, рекла је моја мајка. „Верујем да је најбоље да је ти прво дотераш, а онда ћемо је, ако буде потребно, певати са децом.“

„Али завршена је...“, инсистирао је Камуњасов отац.

„Да, да, Кике, али не треба притискати децу, уморна су од путовања и можда не желе да певају“, рекла је моја мајка.

„Жено, од путовања не могу бити уморни јер смо кренули пре пет минута са станице.“

Тада је моја мајка погледала Кикеа, односно Камуњасовог оца, и рекла:

„Глупости.“

И ту се ствар завршила.

Када моја мајка каже „глупости“, то значи да је разговор завршен.

Истина је да је песма била ужасна.

И када је Камуњасов отац отпевао у аутобусу пред свима, било је прилично смешно и остали смо без текста.

Можда бисмо у неком другом тренутку почели да се смејемо.

Или бисмо чак бацали папирне куглице на њега и викали на њега.

Али тог дана, не.

Тог дана, Камуњасов отац је био наш херој.

Могоа је да ради шта год жели.

Да пева ужасну песму.

Или чак нешто још горе.

А ми нисмо могли да му кажемо ништа.

Разлог је веома једноставан.

То путовање да би се играо фудбалски турнир организовао је он.

Мислим да сам то већ рекао, али ћу поновити у случају да неко још увек није разумео: били смо у аутобусу на путу за Бенидорм, да играмо фудбалски турнир.

Био је то први пут да је тим Сото Алто учествовао на турниру!

Током године играли смо Омладинску лигу, али то се не рачуна јер је играју све школе у планинском подручју.

Турнир у Бенидорму био је прави турнир.

И играли су неки од најбољих дечјих фудбалских тимова.

Када смо победили у последњој утакмици лиге и нисмо испали у другу лигу, Камуњасов отац је био толико срећан да је рекао да ће нам свима дати велики поклон, нешто

што никада нећемо заборавити.

И поклон је био то да нас је пријавио на Међународни турнир дечјег фудбала у Бенидорму, познатији као МТДФБ.

Камуњасов отац има туристичку агенцију у селу, тако да је он све организовао. Поклон је био мало чудан, јер су путовање морали да плате наши родитељи.

„Баш безобразлук!“, рекла је Анитина мајка.

„Исто кажем“, додао је Ангустијасов отац.

„Добро, добро“, рекао је Кике, Камуњасов отац. „Успео сам да добијем место на најважнијем летњем турниру, а такође сам аутобус и хотел платио по набавној цени. Хајде,

скоро да сам изгубио новац због овога.”

Неки родитељи су инсистирали на томе да је то било безобразно, али пошто смо већ били пријављени и сви смо били толико узбуђени, на крају су одлучили да плате.

После много расправе, одлучено је да на турнир идемо нас деветоро деце из тима; Алисија и Фелипе, наша два тренера, и у име родитеља и да нас чувају моја мајка и Камуњасов отац.

Укупно нас је било тринаесторо.

Неки кажу да је тринаест број који доноси несрећу.

Али ја не верујем у те ствари.

Нисмо могли ни да замислимо да ћемо, осим играња фудбала, током турнира морати да решимо мистерију много већу од оне са успаваним судијама.

Нешто што није била дечја игра.

Али идемо редом.

Када смо стигли у Бенидорм, прво што смо урадили било је оно што би свако на нашем месту урадио.

Отишли смо директно на плажу.